

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6350/2023
11.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Николић, адвокат из ..., против туженог Министарства правде, Високи савет судства, Привредни суд Лесковац, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 1135/22 од 21.12.2022. године, у седници већа одржаној 11.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 1135/22 од 21.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 1135/22 од 21.12.2022. године и Основног суда у Лесковцу Прр1 328/22 од 27.06.2022. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гжрр 1135/22 од 21.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба пуномоћника тужиоца и потврђено решење Основног суда у Лесковцу Прр1 328/22 од 27.06.2022. године којим је одбачена тужба тужиоца против туженог јер је ствар правноснажно пресуђена.

Против правноснажног решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију са предлогом да се о њој одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је имајући у виду околности конкретног случаја и наводе ревизије да је приликом одлучивања о дозвољености тужбе за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року одступљено од важеће судске праксе оценио да су испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП да се о ревизији тужиоца одлучи као изузетно дозвољеној и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући побијано решење у смислу одредбе члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је одбацио тужбу тужиоца сматрајући да се ради о пресуђеној ствари обзиром да је из уписника парничне писарнице тог суда утврдио да је против истог туженог по истом правном основу тужилац већ поднео тужбу у парници Прр1 24/18 у којој је тужбени захтев правноснажно одбијен.

Другостепени суд је прихватио овакво правно становиште првостепеног суда и закључио да постоји идентитет странака, чињеничног и правног основа у парничним поступцима Прр1 328/22 и Прр1 24/18 пошто је правни основ у оба поступка накнада имовинске штете због дугог трајања стечајног поступка Ст. 69/10 у коме тужилац није наплатио своје потраживање из радног односа.

Врховни суд сматра да се основано ревизијом указује да је погрешно правно становиште нижестепених судова о пресуђеној ствари.

Према члану 359. став 2. ЗПП суд током целог поступка по службеној дужности пази да је ли је ствар правноснажно пресуђена и ако утврди да је парница покренута по захтеву по коме је већ правноснажно одлучено, одбациће тужбу.

Током поступка је утврђено да су тужилац и тужени били странке и у парници Прр1 24/18 окончаној правноснажном пресудом од 23.04.2018. године. Тужилац у обе парнице тражи наплату имовинске штете прописане чланом 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року услед повреде свог права на суђење у разумном року због дугог трајања стечајног поступка Ст. 69/18 који се води пред Привредним судом у Лесковцу. У правноснажно окончаној парници Прр1 24/18 захтев за накнаду ове штете тужилац заснива на повреди свог права на суђење у разумном року у стечајном поступку Ст 69/10 утврђене решењем Привредног суда у Лесковцу Р4 Ст 2653/16 од 14.12.2016. године. Тужбом поднетом у овој парници тужилац накнаду исте имовинске штете заснива на повреди свог права на суђење у разумном року утврђене решењем Привредног суда у Лесковцу Р4 Ст 394/22 од 11.02.2022. године.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда нижестепени судови су погрешно применили одредбу члана 359. став 2. ЗПП, јер између ове и правноснажно окончане парнице не постоји идентитет чињеничног основа као један од кумулативних услова за постојање института правноснажно пресуђене ствари и стога су погрешно применили право као да су одбацили тужбу због правноснажно пресуђене ствари.

Услед погрешног правног становишта да се ради о пресуђеној ствари судови се нису упустили у основаност тужбеног захтева што је имало за последицу да у поступку нису утврђене битне чињенице за одлучивање о основаности тужбеног захтева.

Из наведених разлога, на основу члана 416. у вези члана 420. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић